

REPRESSIÓ POLÍTICA A L'URSS¹

Lev Trotski

22 de maig de 1936

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de:
<http://www.ceip.org.ar/escritos/Libro4/ContextHelp.htm> i contrastada amb “La répression en URSS contre les bolcheviks-léninistes.”, en *Oeuvres* tom 9, Publications de l'Institut Léon Trotsky – EDI, París, 1980, pp. 269-275.

La premsa nord-americana i la premsa mundial en general difonen, darrerament, àmpliament els preparatius per a la nova constitució de la Unió Soviètica. Els dirigents soviètics sostenen que aqueixa serà “la constitució més democràtica del món” i que d'ara en avant les eleccions es realitzaran per sufragi universal, igualitari, directe i secret. És cert que alguns cronistes pregunten si les eleccions poden ser vertaderament lliures, en vista de l'existència d'un sol partit.

Ací no vull respondre aqueix argument; però cal plantejar una altra pregunta: com prepara la reforma constitucional l'únic partit existent? La resposta: per mitjà d'una repressió ininterrompuda sense precedents que no va dirigida contra els enemics de la Unió Soviètica sinó, principalment, contra aquells que, romanent absolutament fidels al sistema, s'oposen a una direcció que resulta impossible remoure i ni tan sols controlar. Podem afirmar, sense el menor temor a equivocar-nos, que les nou desenes parts de la repressió política no serveixen per a la defensa de l'estat soviètic, sinó per a la defensa del govern autocràtic i dels privilegis de la capa burocràtica dins de l'estat. Així, l'únic partit polític existent esdevé ferramenta exclusiva del grup governant.

Fins fa poc es considerava que l'“aïllador”, és a dir, la presó, era el càstig més sever després de la pena de mort. Els internats en els aïlladors polítics a partir de 1928 són, en la seua majoria, exmilitants del partit governant que, sense haver violat la disciplina, mantenen una posició crítica respecte del grup governant o de la persona de Stalin. No obstant, els darrers esdeveniments revelen que a causa de la capacitat limitada i a l'elevat cost de manteniment dels aïlladors, estan essent reemplaçats per camps de concentració, on els presos viuen sota condicions físiques i morals infrahumanes. Actualment hi ha camps de concentració disseminats per tota la perifèria del país, i la seua estructura imita la dels camps de l'Alemanya hitleriana. Per als presos, el trasllat de l'aïllador al camp de concentració equival a una condemna a mort lenta. Per consegüent, en els últims mesos, els presos polítics de la Unió Soviètica han realitzat nombroses vagues de fam per a exigir el retorn a la presó. La vaga de fam, considerada universalment com l'últim acte de desesperació, s'ha tornat el mètode més corrent entre els presos polítics.

D'acord amb les notícies publicades per la *premsa soviètica oficial*, en els últims nou mesos han estat expulsats més de tres-cents mil, potser mig milió, de militants del PC, i aquest tipus de “purga partidària” es desenvolupa constantment. La majoria dels expulsats són després arrestats: alguns van als camps de concentració i altres a l'exili. *Pravda*, l'òrgan de Stalin, publica en la seua edició del 15 de març una directiva que prohibeix a les autoritats locals donar treball als opositors polítics. Atès que l'únic ocupador és l'estat, aquest decret condemna les víctimes a la mort per fam. Centenars de miserables aldees remotes de Sibèria i d'Àsia Central estan poblades per desenes de milers d'exmembres del Partit Bolxevic, que viuen com els pàries de l'Índia. Una sola paraula de protesta, un comanda de treball basta per a enviar-los als camps de concentració i als pitjors treballs forçats. A més, els que sobreviuen a la presó o a l'exili reben l'anomenat “passaport del llop”, un document d'identitat en virtut del qual el posseïdor queda fora de la llei. Ningú pot allotjar-lo, està condemnat a viure com un vagabund sense llar. L'objecte de semblants mesures és trencar la moral d'aquesta gent, obligar-la a acceptar les posicions oficials o, almenys, obligar-la a fingir, per mitjà de declaracions públiques, que estan d'acord amb la política del poder dominant. La burocràcia emprà aquests mètodes amb l'esperança que, després de la introducció del “sufragi universal i secret”, podrà ofegar fins a la última espurna de pensament crític en el país i assegurar així la imposició d'aqueix tipus de plebiscits que ens mostra la història contemporània d'Alemanya.

Si es vol il·lustrar aquest quadro general per mitjà d'exemples individuals, l'única dificultat resideix en escollir-ne alguns entre els moltíssims que existeixen. Els següents exemples són recents i provenen de fonts *dignes de tota confiança*.

Al gener passat morí a Sibèria E.B. Solntsev, a l'edat de trenta-sis anys. Era un dels exponents més brillants de la jove generació soviètica, un economista de gran erudició. Treballà durant dos anys a l'Amtorg als Estats Units, però en tornar en 1928 fou acusat de “trotskista” i arrestat. Complida la seua sentència de tres anys a la presó de Verkhne-Uralsk, se li afegiren dos anys de condemna, sense que es presentaren nous càrrecs. Després de cinc anys en l'aïllador fou enviat a l'exili a Sibèria, mentre la seua esposa i la seua família eren exiliades a un altre lloc. Aquest procediment és d'aplicació comuna per als presos polítics, malgrat la línia oficial de “defensa de la família”. Encara que Solntsev no tenia la menor possibilitat de fer treball polític en l'erm siberià, fou arrestat novament en 1935 i condemnat, sense càrrecs, a cinc anys addicionals de presó. Solntsev es declarà en vaga de fam a mort, assenyalant així la seua intenció de suïcidar-se. Després de divuit dies de vaga, les autoritats li comunicaren que no el traslladarien a la presó, sinó a un altre lloc d'exili. Però en el camí, en una de les estacions intermèdies, contreure una malaltia infecciosa lleu i, a causa de la seua debilitat, morí.

Altres dos destacats representants de la jove generació, Dingelstedt i Iakovin, estan patint la mateixa sort. Ja han complit set anys de presó i és difícil que les actuals autoritats els posen en llibertat.

Lado Dumbadzé és un dels bolxevics més vells; a principis de segle muntà la impremta clandestina al Caucas; després participà en la Revolució d'Octubre, gaudint de l'estima de Lenin. Era un home extremadament modest i sacrificat. Des de 1928 ha passat de la presó a l'exili i de l'exili a la presó. Els patiments i privacions li han provocat paràlisi d'ambdós braços. El vell no pot vestir-se ni escriure. No obstant, ha estat enviat a l'exili on l'espera una mort segura.

La senyora A.L. Bronstein, de més de seixanta anys d'edat, després de quaranta anys de militància en el partit, ha estat separada dels seus néts, dels que curava, i traslladada des de Leningrad a una aldea de Sibèria, on no troba treball ni aliments.

Si comptés amb suficient espai podria relatar la tràgica sort de la família Eltsin, de l'ancià pare i els seus dos fills, enviats a la presó i després a l'exili, on un dels fills acaba de morir; la tràgica sort del mariner Pankratov, l'esposa del qual fou enviada recentment a Sibèria perquè es negà a divorciar-se del seu marit, empresonat en un aïllador; el cas Mikhaïl Bodrov, heroic obrer moscovita, traslladat recentment de l'aïllador a un camp de concentració; i desenes i centenars d'altres casos.

Permeteu-me'm mencionar la persecució contra el sastre Lakhovitski, els parents de la qual viuen als Estats Units. Després de negar-se-li tota oportunitat de treballar, aquest obrer ha estat traslladat d'un lloc a un altre i es troba en la misèria més absoluta. La seua esposa, obrera, fou acomiadada de la fàbrica per negar-se al divorci.

Els exiliats no poden mantenir correspondència entre ells, ni amb la seua família. Al seu torn, les famílies que es mantenen en contacte amb parents exiliats són perseguides. Els enviaments de diners o mercaderies des de l'exterior no són lliurats als membres de l'Oposició. La GPU els confisca sense donar avís al remitent ni al destinatari. L'exiliat és traslladat a un altre lloc inclús més remot per tal que els que estan a l'estranger en perden tot rastre.

Inclús l'ajuda mútua entre exiliats és considerada criminal. Un exemple recent, la senyora M. M. Joffe, vídua del famós diplomàtic soviètic, difunt ambaixador a Roma, Tòquio, etcètera, després de molts anys d'exili ha estat traslladada a l'extrem nord de Sibèria per voler ajudar els seus amics alleujant els seus patiments. Hom l'acusa de crear la Creu Roja de l'oposició. El seu fill morí a causa de les privacions físiques de l'exili. Per a completar el tràgic quadre del destí d'aquesta família, recordem que, davant de la persecució implacable, A. Joffe es suïcidà en 1928.

Fa un parell de setmanes, Victor Serge sortí a l'estranger amb la seua família. És meitat rus, meitat belga, un talentós escriptor francès que a partir de 1928, com a militant de l'Oposició en la Unió Soviètica, fou sotmès a persecucions i calúmnies tan inconcebibles que la seua esposa patí un profund desequilibri mental. El govern de Moscou es veié obligat a deportar-lo, només perquè la premsa europea difongué àmpliament la sort terrible d'aquesta família i perquè Victor Serge és molt conegut en el món literari francès i belga.

He d'agregar que en l'aïllador de Solovietski (potser també en altres) estan empresonats nombrosos comunistes estrangers d'Oposició: hongaresos, búlgars, romanesos, polonesos i, en general, d'aquelles nacionalitats els governs de les quals difícilment puguen protestar. La GPU simplement condemna els militants estrangers de l'Oposició com "espies". Amb aquest mètode, la direcció moscovita de la Comintern elimina els elements que cauen en desgràcia a causa d'haver plantejat crítiques o queixes.

És evident que sóc plenament conscient de la gravetat de les meues afirmacions, i que assumisc plena responsabilitat política i moral per les mateixes. Suggestisc que es forme una comissió internacional imparcial integrada per persones que gaudisquen de la confiança general, particularment la de les organitzacions obreres, per a investigar aquests casos *in situ* i aclarir el problema d'una vegada per sempre. En tots els països hi ha societats d'"Amics de la Unió Soviètica". Si són vertaderament amics del poble soviètic, i no de la camarilla burocràtica governant, tenen el deure d'eleva la seua veu junt amb la nostra, per a exigir la formació d'aqueixa comissió i posar fi a aquests horribles actes de repressió i de venjança política.

¹ "Repressió política a l'URSS." Document i Anàlisi: I "Sobre le poder estatal soviètic, 1934-38". *Obres Escollides de l'exili*. [Segons l'edició francesa: declaració en alemany a l'Associated Press, publicada amb el títol de "La nova Constitució i la repressió a l'URSS." Pel Servei d'Informació i Premsa de la L.C.I., nº 3, 4 de juliol de 1936.]